

Zpravodaj

FARNOSTÍ KUTNÁ HORA, BYKÁŇ A TŘEBONÍN

2/2014
duben

Milí farníci,

když řekneme, že Velikonoce jsou největší křesťanské svátky, asi se většina lidí kolem nás bude stále divit. Proč to nejsou Vánoce? Proč více oslavujeme smrt než narození Ježíše?

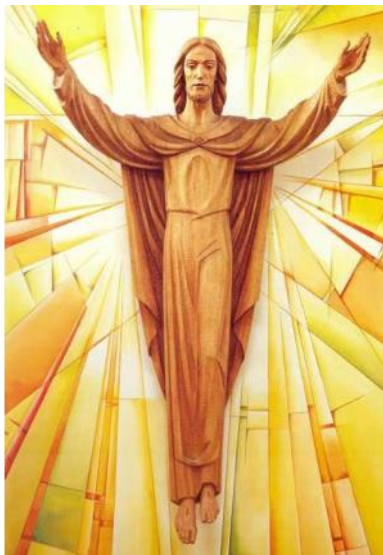
My ale o Velikonocích neoslavujeme smrt, ale život, který nám byl dán ve smrti a skrze smrt. Pokud by nebylo vzkříšení, byla by naše víra opravdu marná. Oslavujeme vzkříšení našeho Pána, neboť jestliže vstal on, máme naději, že společně s ním vstaneme k životu i my. Jsem rád, že jsme mohli před nedávnem právě tuto naději blíže zakusit, když jsme se loučili se zemřelým P. Josefem Tajchlem.

Vzkříšení ovšem není pouze něco budoucího. Má se na našem životě uskutečňovat stále. Aby však člověk mohl být vzkříšen, musí nejprve zemřít. Aby mohl zakoušet vzkříšení, musí se učit umírat. Proto nám svatý Pavel říká: „Pokud žijeme, jsme pro Ježíše stále vydáváni na smrt, aby byl na našem smrtelném těle zjeven i Ježíšův život.“ (2 Kor 4,11)

Abychom tedy lépe pochopili smysl a radost Velikonoc, musíme se stále znovu rozhodovat přijímat svůj vlastní kříž a učit se společně s ním umírat. Jenom tak budeme schopni pochopit a hlavně prožít moc a slávu vzkříšení. Možná pak i lidé okolo nás lépe pochopí, že Velikonoce jsou opravdu největší křesťanské svátky, protože oslavují Život.

Požehnané a radostné Velikonoce vám všem přeje

P. Jan Uhlíř

AKTUALITY A POZVÁNKY

Velikonoce

Velikonoční triduum je vrcholem příprav na velikonoční obnovu křestního vyznání a na radost z nedělního vzkříšení Pána Ježíše. Kromě bohoslužeb máme příležitost k usebrání v našem farním kostele také následujícími způsoby.

Modlitby ranních chval se budou konat v kostele sv. Jakuba ve čtvrtek a v pátek od 7:15, v sobotu od 8:00. **Křížová cesta**, kterou připravuje mládež, začne na Velký pátek ve 12:00 v kostele sv. Jakuba. Po skončení velkopátečních obřadů zůstane **kostel sv. Jakuba otevřen k soukromým modlitbám a meditacím u Božího hrobu**. Rozpis bdění na celou noc (od 18:00 do 8:00) je k dispozici na

OBSAH

<i>Aktuality a pozvánky</i>	02
<i>Maltézská pomoc</i>	06
<i>PRF</i>	07
<i>CMŠ a CG</i>	08
<i>Mládež</i>	09
<i>Grunta</i>	10
<i>Gratulace panu Dempírovi</i>	10
<i>Vzpomínky na P. Tajchla</i>	11
<i>Rozhovor s V. Dajbychem</i>	15
<i>Fejeton</i>	17
<i>Omálovánka</i>	18
<i>Kalendář akcí</i>	19

stolku v kostele. Jeho cílem je dosáhnout toho, aby byl během noci v kostele neustále někdo přítomen. Můžete tedy samozřejmě přijít, i když na vás v tabulce „nezbude místo“. Po sobotních ranních chválách zůstane kostel nadále otevřen a během dne v něm bude přítomen průvodce. Nebude se ovšem vybírat vstupné, ani se nebudou konat prohlídky. Na několika místech v kostele budou instalována meditační zastavení s texty z Písma, která nabídnou třeba i náhodným příchozím prožitek ticha a hloubky Bílé soboty.

Při dopoledních bohoslužbách Slavnosti Zmrtvýchvstání Páně bude příležitost nechat si požehnat pokrmy. Výtěžek sbírky konané v tento den poputuje ke křesťanům ve Svaté zemi.

-red-

Velikonoční bohoslužby v kutnohorských farnostech

Zelený čtvrtek 17. dubna	16.00	<i>Třebonín</i>
	18.00	<i>Kostel sv. Jakuba</i>
	18.00	<i>Křesetice</i>
	18.00	<i>Sedlec</i>
Velký pátek 18. dubna	12:00	<i>Křížová cesta (kostel sv. Jakuba)</i>
	16.00	<i>Kostel sv. Jakuba</i>
	16.00	<i>Třebonín</i>
	18.00	<i>Křesetice</i>
	18.00	<i>Sedlec</i>
Velikonoční vigilie 19. dubna	18.00	<i>Sedlec</i>
	18.00	<i>Třebonín</i>
	20.30	<i>Kostel sv. Jakuba</i>
Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 20. dubna	7.00	<i>Kostel sv. Jakuba</i>
	8.00	<i>Nové Dvory</i>
	9.00	<i>Křesetice</i>
	9.00	<i>Chrám sv. Barbory</i>
	9.30	<i>Sedlec</i>
	10.30	<i>Třebonín</i>
	11.00	<i>Církvice</i>
18.00	<i>Kostel Matky Boží</i>	
Pondělí velikonoční 21. dubna	9.00	<i>Kostel sv. Jakuba</i>
	9.00	<i>Malešov</i>
	10.30	<i>Chlístovice</i>
	10.30	<i>Paběnice</i>
	18.00	<i>Sedlec (kazatel: P. Jan Kotas)</i>

Bohoslužby velikonočního tridua v Sedlci budou svou délkou a formou přizpůsobeny dětem.

Spojme se v modlitbě za naši farnost

Lidé se v určitou chvíli mohou nacházet na ^Vmístech od sebe vzdálených, a přesto zůstat ve spojení. Zvláštním způsobem to platí při modlitbě za společný úmysl, protože Ten, ke komu se v modlitbě obracíme, nezná hranice prostoru a svým nasloucháním nás sjednocuje. Rádi bychom o tuto naději opřeli své radosti i starosti o naši farnost. Pojdme se spojit v tzv. modlitebním mostu a modleme se za všechno, co naši farností hýbe, za to, co její slabostí i nadějí, za otázky, které přináší její život, za radosti i bolesti nás všech, jednotlivců i společenství.

Pastorační rada se shodla na tom, že modlitební most bychom mohli stavět **každý den** přibližně **mezi osmou a devátou hodinou večerní**. Kdekoli, kde se budeme nacházet, můžeme v krátké modlitbě vzpomenout na naši farnost, a to i v nějaké konkrétní rodině. Například v týdnu před farní poutí do Sudějova se můžeme modlit za tuto akci a za její vlastní úmysl – naše rodiny. V době letních prázdnin můžeme obzvlášť myslet na naše děti trávící svůj volný čas s kamarády mimo domov. V dušičkovém období se nabíží modlitba za naše zemřelé. Nebo si můžeme vybrat „svůj“ vlastní rozměr farního života, za který se budeme modlit dlouhodobě. Inspiraci můžeme hledat v ohláškách; v některých obdobích nám bude případně přímo navrženo, na co svou modlitbu zaměřit; konkrétních úmyslů nebude asi nikdy nedostatek.

Výzva k modlitbě není nic závazného. Můžete ji vzít za svou a modlit se ve zmíněný čas skutečně denně. Řada lidí však takovému závazku nemůže dostát, i přesto se však mohou smysluplně zapojit. Když si jednoduše některý večer po osmé hodině uvědomíte, že je to právě doba, kdy se někdo modlí za naši farnost, a budete mít zrovna chvíli, můžete se připojit – i kdyby to bylo jen jednou v týdnu nebo měsíci. Jednou se bude na různých místech modlit třicet lidí, jindy třeba jen tři. Pravděpodobně se to nedozvíme, nezjistíme, jak se tato „aktivita“ ujala a kolik lidí se jí pravidelně účastní. Věřme však, že náš nebeský Otec uslyší každou modlitbu a v Něm dojde naše jednota svého skutečného naplnění a přinese plody.

-red-

Májové pobožnosti

Květen je měsícem Panny ^VMarie a nabízí nám příležitost prohloubit svou úctu k ní. Přijměte proto pozvání k májovým pobožnostem, které se v Kutné Hoře budou konat po večerní bohoslužbě vždy v pondělí, v úterý a v pátek. Pro okolní vesnice platí následující rozpis s tím, že 6. a 20. května nebudou z důvodu bohoslužeb na Roztěži slouženy mše svaté v Kutné Hoře.

-red-

Út	06. 05.	16:00	Třebonín
Út	06. 05.	18:00	Roztěž
St	07. 05.	19:00	Hořany (pouze májová)
Út	13. 05.	16:00	Hraběšín
St	14. 05.	17:00	Křesetice
St	14. 05.	19:00	Grunta
Út	20. 05.	16:00	Třebonín
Út	20. 05.	18:00	Roztěž
St	21. 05.	19:00	Malešov
Čt	22. 05.	18:00	Chlístovice
Út	27. 05.	16:00	Paběnice

Pout' za rodiny do Sudějova

Pout' do Sudějova se v naší farnosti už pomalu stává hezkou tradicí. Během pouti budeme myslet a modlit se především za rodiny, a to nejen za své, ale i za rodiny z našeho okolí, které na pout' nedorazí. I letos bude tato pout' spojena s farním dnem, a proto bych vás chtěla na 1. května pozvat právě do Sudějova, kde bude příležitost si vzájemně popovídat.

Program pouti:

- 7.00 sraz pro pěší (22 km) u kostela sv. Jakuba v Kutné Hoře – požehnání
Na cestu zpět je možné využít objednaný autobus.
- 11.00 sraz pro cyklisty u kostela sv. Jakuba v Kutné Hoře (pro všechny, pro které není problém ujet 20 km tam i zpátky) – požehnání
- 12:45 odjezd autobusu z Kutné Hory
stanice BUS: Centrum (nová silnice), U Billy, U Divadla, U Avie; není potřeba se nikde zapisovat ohledně rezervace místa
- 13:30 Sudějov, kostel sv. Anny – modlitba růžence
- 14:00 mše svatá, po ní májová pobožnost se zasvěcením rodin Panně Marii
Přede mší svatou bude možné napsat na lísteček nějakou prosbu a vhodit ji v kostele do připravené a označené nádoby. Na tyto úmysly bude mše svatá sloužena.
- 15:15 po mši svaté občerstvení a program pro děti
- 16:45 zakončení pouti v kostele – požehnání
- 17:00 odjezd autobusu do Kutné Hory

Pokud by se někdo chtěl v Sudějově pochlubit svým kuchařským uměním a přinést něco dobrého k občerstvení, určitě to všichni jako poutníci oceníme. Připravené jídlo můžete přinést ve středu 30. dubna na mši svatou, anebo kontaktuje Moniku Trdličkovou (tel.: 607 188 396), která má koordinaci občerstvení na starost.

Na shledanou v Sudějově.

Tereza Šedivcová
(tel.: 775 171 109)

Slavnostní odhalení a žehnání vitráže k počtě sv. Anežky

Poslední doposud čiré okno v jižní kapli chrámu sv. Barbory se během měsíce května dočká své barevné vitráže. Tu na náklady Václava Dajbycha navrhl akademický malíř Tomáš Rafl a technologicky zpracovává Dagmar Voláková. Vitráž s motivem sv. Anežky bude odhalena a požehnána v pátek 23. května. Přijměte pozvání na tuto slavnostní vernisáž, která začne v 16 hodin.

-red-

Představení nové vitráže je také na programu Noci kostelů, která se koná v tomtéž datu. Rozhovor s Václavem Dajbychem, donátorem vitráže, najdete na str. 15 tohoto vydání Zpravodaje.

Noc kostelů

Letošní Noc kostelů, která připadá na pátek 23. května, s sebou opět přinese bohatý program. Se šestou hodinou večerní se brány našich chrámů začnou otevírat všem, kdo budou chtít čerpat z jejich duchovního bohatství. Kostel sv. Jakuba bude promlouvat svým tichem i hudbou naší mládeže. V kapli Božího těla bude připraven

soubor Cantica se svým zpěvem proloženým četbou Písma. V chrámu Matky Boží Na Náměti budou moci návštěvníci vyslechnout koncert manželů Štorkových, prohlédnout si varhany a nechat se Marií Bisingerovou provést interiérem. V chrámu sv. Barbory vyvrcholí program představením nové vitráže s motivem sv. Anežky, které bude doprovazeno klavírním koncertem Martina Rady.

Zajímavá nabídka bude připravena i ve vesnických kostelích, v Gruntě bude program navíc spojený s oslavou stého výročí vysvěcení kostela Nanebevzetí Panny Marie. Přesný program najdete před akcí na letáčcích v našich kostelích, na nástěnkách a plakátech, na internetu i v květnových Kutnohorských listech.

-red-

Sto let kostela Nanebevzetí Panny Marie v Gruntě

V sobotu 24. května letošního roku to bude přesně sto let od chvíle, kdy byl vysvěcen kostel Nanebevzetí Panny Marie v Gruntě. Stalo se tak čtrnáct let po založení samostatné farnosti. Pseudorománská bazilika se stavěla za přispění řady významných umělců, které sem z velké části pozval královéhradecký biskup Josef Doubrava. Ten také v roce 1914 kostel vysvětil.

Při příležitosti významného jubilea vás zveme do grunteckého kostela, kde si během května můžete vybrat hned z několika akcí. V pátek 16. května v 19:30 se zde uskuteční koncert **Městské hudby Františka Kmocha** Kolín. O týden později, v pátek 23. května se Grunta připojí k celonárodní iniciativě **Noci kostelů**; součástí programu bude i povídání o vzniku kostela. V samotný den výročí zahraje v chrámu **Kutnohorský komorní orchestr**, koncert začne v 17:00. V neděli 25. května pak budeme spolu s Mons. Josefem Kajnekem slavit **mši svatou na poděkování** za století kostela a za všechny, kdo se v něm za tu dobu scházeli. Slavnostní bohoslužba začne v 11:00.

Při všech akcích bude možnost formou dobrovolného vstupného přispět na opravu kostela. Pokud by někdo chtěl pomoci s přípravou oslav, například úklidem, darováním květin, financemi nebo přípravou pohoštění, necht' se přihlásí u Lubomíra Krátkého (tel.: 728 323 933, e-mail: lubomir.kratky@gkolin.cz).

-red-

Na str. 10 tohoto vydání Zpravodaje najdete příspěvek, ve kterém autorka popisuje svůj osobní vztah ke grunteckému kostelu.

MALTÉZSKÁ POMOC NA KUTNOHORSKU

Nezisková organizace Maltéžská pomoc, o. p. s., byla založena 9. května 2002 Suverénním řádem Maltéžských rytířů – Českým velkopřevorstvím. Jako charitativní a humanitární organizace katolického Suverénního řádu Maltéžských rytířů zakládá svou činnost na nepřetržité devítisetleté tradici pomoci trpícím. Hlavní činností Maltéžské pomoci, o. p. s., je pomoc potřebným na území České republiky. Poslání Maltéžské pomoci je vyjádřeno řádovým mottem *Tuitio fidei et obsequium pauperum* (Obrana víry a pomoc potřebným). Základním cílem Maltéžské pomoci je služba trpícím a potřebným v duchu křesťanské lásky k bližnímu.

Maltéžská pomoc pečuje o mládež, nemocné, vozíčkáře, děti z dětských domovů, opuštěné staré lidi, vězně, chudé rodiny, lidi starající se o příbuzné postižené Alzheimerovou chorobou, děti s kombinovaným postižením, poutníky s postižením, lidi postižené přírodními katastrofami a další potřebné.

Maltéžská pomoc má dvanáct svých center, kterými jsou Praha, Brno, Olomouc, Mělník, Pardubice, Uherské Hradiště, Otrokovice, Žatec, Přerov, Šumperk, Česká Lípa a Budějovice.

Působení Maltéžské pomoci na Kutnohorsku začalo v červnu 2013, kdy okolí Nymburku postihly ničivé povodně. Dva dobrovolníci se zapojili do pomoci postiženým obcím. Jednalo se o fyzické odklizení následků: vynášení potopených věcí ze sklepa, čištění omítek, podlah apod. V jiné obci zajišťovali dodávku pitné vody, protože všechny studny byly kontaminovány a lidé byli odkázáni na cisternu nebo balenou vodu. Jeden dobrovolník se zapojil do odklizení následků povodní na Mělnicku. V září 2013 začal, ve spolupráci s kutnohorskou charitou, jeden dobrovolník docházet na místní LDN „dělat společnost“ vždy nějakému člověku. Povídá si s ním, čte společně noviny nebo příběhy apod.

V loňském roce společnost v Kutné Hoře také uspořádala dvě přednášky. První byla o Suverénním řádu Maltéžských rytířů a zúčastnily se jí dvě jeho členky. Druhá přednáška byla o projektech a činnostech neziskové organizace Maltéžská pomoc, proběhla za účasti dvou dobrovolníků Maltéžské pomoci.

Staň se dobrovolníkem

Máte zájem připojit se k rostoucímu počtu dobrých lidí, kteří se snaží zlepšit životní podmínky handicapovaných, vozíčkářů, starých či osamělých lidí? Vítán je každý, kdo přichází s ušlechtilým úmyslem pomoci druhým. V případě zájmu se, prosím, obraťte na koordinátora Maltéžské pomoci na Kutnohorsku, jehož kontakt je uveden níže.

Pozvánky na akce

Každoročně se v období letních prázdnin v některém ze států Evropy koná týdenní **Maltacamp**, mezinárodní letní tábor organizovaný Suverénním řádem Maltéžských rytířů. Je určen pro mládež s postižením (mentálním nebo zdravotním). Účastníky doprovází tým maltéžských dobrovolníků. Během celého týdne se koná spousta aktivit a her, je připraveno několik výletů. Díky přítomnosti kněží je zajištěn

i bohatý duchovní program. Rovněž je zajištěn neustálý zdravotnický dozor a k dispozici péče lékařů. Letos se Maltacamp uskuteční od 9. do 16. srpna 2014 v Nizozemí. Doprava z naší republiky je zajištěna autobusem, který odjíždí z Prahy. Cena bez dopravy je 300 euro na osobu, i s dopravou by cena neměla přesáhnout částku 11 000 korun. V případě zájmu, prosím, kontaktujte koordinátora Maltéžské pomoci na Kutnohorsku, jehož kontakt je uveden níže.

České velkopřevorství Suverénního řádu Maltéžských rytířů pořádá také každoročně na začátku května **poutí do Lurd**, které se účastní členové a příznivci maltéžského řádu, stejně jako členové maltéžských pomocných organizací, aby zde spolu s velkým počtem nemocných uctívali Pannu Marii. Z Prahy je vždy vypravováno speciální letadlo, nemocným je zajištěna 24 hodinová péče. V týmu jsou jak lékaři, tak zdravotníci, ale také kněží. Letošní ročník je bohužel již kapacitně naplněn, informace o konání pouti v roce 2015 přineseme s dostatečným předstihem, také je najdete na stránkách www.lurdy.eu.

*za Maltéžskou pomoc Kutná Hora, pobočku Pardubického centra
Petr Jakeš, koordinátor
tel.: 777 554 112, e-mail: sp.kokes@seznam.cz*

PASTORAČNÍ RADA FARNOSTI

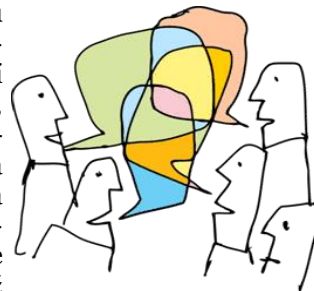
Jednání pastorační rady začalo o Slavnosti Zvěstování Páně, v úterý 25. března, po mši svatě na arciděkanství.

Rada odsouhlasila konání adorace za naši diecézi v termínu, který je uveden v kalendáři. Kladně zhodnotila duchovní obnovu s P. Sklenářem. Následně debatovala o návrhu modlitebního spojení na úmysly farnosti, který vzešel ze setkání zástupců společenství. Návrh byl odsouhlasen v podobě, která je popsána v samostatném článku na straně 03 tohoto vydání Zpravodaje. Následně byla rada seznámena se situací okolo chystaného otevření Informačního centra u chrámu sv. Barbory. Jeho vedením je pověřena Kateřina Grenarová, která se kvůli tomu nebude moci nadále věnovat pastorační činnosti jako náplni své práce. Jelikož pozice pastoračního asistenta zůstane zatím neobsazeno, následovala krátká diskuse o distribuci aktivit, které pastorační asistentka vykonávala, mezi více farníků, rada ovšem nedospěla k jednoznačnému návrhu řešení této situace.

Jednání se krátce zastavilo u nadcházejících akcí a událostí, členové si rozdělili vedení májových bohoslužeb v Kutné Hoře. V květnu nás čeká kromě pouti do Sudějova a Noci kostelů také sté výročí vysvěcení grunteckého kostela. Program oslav je předmětem článku na straně 05 tohoto Zpravodaje. Předběžně bylo také odsouhlaseno konání farní pouti do Hradce Králové při příležitosti 350. výročí založení diecéze. Uskuteční se pravděpodobně v říjnu.

Členové rady byli dále stručně zpraveni o průběhu oprav střechy kostela sv. Jakuba a dalších objektů, o které farnost pečuje.

V závěru jednání podali příslušní zástupci informace o situacích v oblastní charitě, v církevní mateřské škole a na církevním gymnáziu. Příští jednání se uskuteční v úterý 3. června po večerní mši svatě.

V církevní mateřské škole přivítaly děti jaro akcí „Odemykání lesa“. V zimě jsme les zamkli a první jarní den opět odemkli květinovými klíči. V těchto dnech si ve školce povídáme o domácích zvířatech, navštívili jsme Útulek pro opuštěné pejsky, do školky si děti mohly přinést své domácí mazlíčky a také jsme se podívali do zverimexu.

V těchto dnech proběhly ve školce také dny otevřených dveří. Do školky se přišly podívat nejen maminky s dětmi, ale navštívily nás i bývalé paní učitelky z kutnohorských mateřských škol, které využily příležitosti se podívat do nejmladší školky v Kutné Hoře.

Na akci Misijní koláč jsme připravili přáníčka s velikonoční tematikou. Všechny nás potěšilo, že o přáníčka byl takový zájem, že ani jedno nezůstalo :-)

Naše škola také spustila nové webové stránky na adrese www.cmsjakub.cz. Zatím jsou ještě ve výstavbě, ale už nyní na nich najdete například fotografie z nejrůznějších akcí i ze všedního života ve školce.

Barbora Křivohlavá a Lucie Hrubá

UDÁLOSTI NA CÍRKEVNÍM GYMNÁZIUM V KUTNÉ HOŘE

Před jarními prázdninami, které byly v týdnu od 10. března, jsme měli na Popelčíní středu školní mši svatou, při níž P. Pavel Tobek uděloval popelec. Poslední den před prázdninami zhlédli všichni studenti školy v kutnohorském kině film *Arnošt Lustig – devět životů*. V tomto hodinovém snímku se Lustig zamýšlí nad vlastním životem a provází diváky obdobím od 30. let 20. století do současnosti. Film studenty zaujal, a proto byla následná beseda s režisérem Ivo Pavelkem živá a zajímavá.

15. březen byl posledním dnem, kdy uchazeči mohli podat přihlášky ke studiu. Přihlášek jsme obdrželi 64, v září se bude otevírat jedna třída s maximálně 32 studenty. Příjímací zkoušky se uskuteční 22. a 23. dubna.

Ve druhé polovině března organizovalo naše gymnázium okresní kolo biologické olympiády, ve kterém první tři místa obsadily naše studentky. Nižší kategorie olympiády z biologie proběhne začátkem dubna (po uzávěrce tohoto vydání Zpravodaje – pozn. red.) Koncem března navštívila sexta pražské Židovské muzeum.

Na první polovinu dubna je naplánováno mnoho zajímavých akcí. Ještě než příští rok vyrazí Petr Hirsch na svou pouť kolem světa, stihne tento chodec a poutník ze Dvora Králové navštívit naše gymnázium a povyprávět studentům o své dva a půl roku trvající cestě z Česka do významného křesťanského poutního místa Santiago de Compostela ve Španělsku. Pro studenty vyšších ročníků bude zorganizována exkurze do koncentračního tábora Osvětim. Kvinta pojedje na výstavu režiséra, scénaristy, básníka a filmového výtvarníka Tima Burtona, kterou pořádá Galerie hlavního města Prahy v prostorách Domu U Kamenného zvonu na Staroměstském náměstí v Praze. V následujících měsících si výstavu prohlédne i kvarta a tercie. Studenti sexty se chystají na návštěvu Senátu a Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.

V minulých týdnech jsme se účastnili také sportovních akcí, například nižší gymnázium soutěžilo ve šplhu a již tradičně bude naše škola i letos organizovat dívčí turnaj církevních škol ve florbale.

Večer mladých v Čáslavi

V pátek 21. února proběhlo v Čáslavi vikariátní setkání mládeže. Bylo zahájeno mší svatou v kostele sv. Petra a Pavla, kterou hudebně doprovázela čáslavská mládež. Hlavním celebrantem byl host P. Pavel Jäger. Poté jsme se přesunuli na faru, kde jsme se posilnili, krátce představili a vyslechli přednášku našeho hosta na téma Papežova encyklika *Lumen fidei* (Světlo víry). Když otec Jäger dopovídal, zahráli jsme si fyzicky velice náročnou hru vymyšlenou samotnou organizátorkou celého setkání, Lídou Cinerovou, na ptačí maminky a miminka. Myslím, že při této hře se všichni pobavili a že se všem líbila, zvláště díky konci, sladké odměně.

Na závěr jsme se vrátili do kostela, kam jsme vstoupili ve světle svíček a za zpěvu písně *Ó, Bože, světlo naše*. Potom jsme ve tmě a tichu vyslechli žalm, čtení, evangelium a k němu krátkou promluvu. Pak, na připomínku našeho křtu, nás otec Jäger pokropil svěcenou vodou a my se vrátili zpět před kostel. Tam naše setkání končilo, rozloučili jsme se s novými přáteli a odjeli domů.

Chtěla bych poděkovat Lídě za odvalu tuto akci zorganizovat, otci Filipovi Foltánovi, našemu kaplanovi, který má také zásluhu na uskutečnění této akce, otci Bohuslavu Staříkovi za vypůjčení fary a kostela, otci Pavlu Jägerovi za krásnou přednášku, čáslavské mládeži za výborné občerstvení a hezkou hudbu při mši a všem dalším účastníkům, za to, že přijeli... :-)

Terezie Zdislava Cinerová

Duchovní obnova v Jeníkově u Hlinska

Sešli jsme se v pátek 28. března v 18 hodin na autobusovém nádraží, odkud jsme společnou cestou pokračovali až do Jeníkova. Během večera se k nám přidal P. Filip Foltán a společně jsme pak zhlédli film *Křížovatka osudu*. Druhý den ráno proběhla diskuze o filmu, po které jsme si vyrobili vlastní „křížovatku života“. Po obědě jsme šli na výlet do Kameniček. Po návratu z vycházky jsme měli další přednášku formou prezentace o Mojžíšových výmluvách. Poté následovala večerní adorace. Po ranní nedělní mši, kterou jsme měli společně s mladším spolkem, jsme se sbalili a vyrazili na cestu domů.

Daniel Kreisinger a Jiří Karela

Pozvánky na další akce

S mládeží ze staršího spolča (od 15 let) plánujeme do konce školního roku několik akcí a rádi bychom na ně pozvali i další mladé z naší farnosti i okolí.

25. dubna se vydáme na **pěší pouť do Libice** v rámci Diecézní poutě za povolání. Začneme mší svatou v Poděbradech v kostele. Po občerstvení na faře se vydáme na pouť do Libice (asi 5,5 km), kde přespíme na faře. Druhý den se zúčastníme programu s ostatními poutníky, který vyvrcholí mší svatou na slavníkovském hradišti. 7. května pojedou mládež staršího spolča s **P. Filipem Foltánem na Slovensko**. Čtyřdenní program bude velmi pestrý! P. Foltán nám bude představovat

svůj rodný kraj, místa, v nichž vyrůstal. Bude jistě jedinečný zážitek! Ale kapacita účastníků je bohužel omezena, tudíž přednostně pojedou ti, kdo se dřív přihlásí a zaplatí zálohu 500 Kč (z celkové ceny 1000 Kč). 31. května se vydáme na **cyklo-pouť do Roztěže**, kde budeme společně slavit mši svatou.

Pokud vás nějaká akce (nejlépe všechny!) oslovila a rádi byste se jí zúčastnili, můžete se více informovat u Lídy Cinerové mladší (tel.: 724 129 887, e-mail: cin.liduse@gmail.com.)

Lída Cinerová

GRUNTA MAGICKÁ, SKRYTÁ, MEDITUJÍCÍ, OHROMUJÍCÍ...

Kolik přívlastků bychom mohli vyjmenovat při zmínce o Gruntě a jejím skvostu, kostelu Nanebevzetí Panny Marie? Každého, kdo se rozhodne toto místo navštívit, ohromí nejen vznešenost stavby, ale i výmalba interiéru. Ačkoliv stavba je v blízkosti hlavní silnice z Kolína na Kutnou Horu, ukrývá se běžnému pohledu a promlouvá teprve k těm, kteří jsou jí otevřeni nebo ji vyhledávají. Kostel Nanebevzetí Panny Marie stojí v prostředí, které vás dokáže překvapit, jako by čekalo ve skrytu, do poslední chvíle, než se objeví, naprosto nečekaně, v celé své kráse.

Pro mě osobně je toto místo bytostně spojeno s mým tatínkem. Ten, v době svých studií na Veřejné obchodní škole v Kutné Hoře, doprovázel svého strýce při odpoledních procházkách do evangelického kostela v sousedních Libenicích. Cestou kostel v Gruntě míjeli. To bylo v první polovině 20. století. Velice často se ve svých vzpomínkách do těchto míst vracel a byl vždy dojat.

Navštívit tento chrám se mi splnilo až v době, kdy už tatínek nežil. Přestože jsem kostel znala pouze z tatínkova vyprávění a měla už „svou“ představu o jeho výjimečnosti, neskrývala jsem při jeho první návštěvě pohnutí. Byl to ten chrám, místo dokonale známé, jako by generační paměť otiskla svůj obraz pro další pokolení, aby Grunta nezůstávala v zapomnění.

Díky této paměti a lidem, kteří jí umí naslouchat, můžeme i dnes zavítat do tohoto domu modlitby. Je zároveň místem setkávání lidí dobré vůle, spojeným s prací těch, kteří své snahy věnují místnímu společenství, úklidu a chodu kostela, propagaci, pořádání koncertů a různých dalších setkání. Proto se také při každé návštěvě těšíme na setkání s místními, kteří se o kostel starají.

Těšíme se, že si v neděli 25. května připomeneme 100 let od vysvěcení kostela Nanebevzetí Panny Marie v Gruntě. Je to důvod k ohlédnutí, poděkování, krátkému zamýšlení se vzpomínkou na ty, kteří byli svědky časů minulých a povzbuzením pro naši současnost.

L. Š., Pečky

JOSEF BYL MUŽ SPRAVEDLIVÝ... (MT 1,19)

V neděli 23. února proběhla na Bykání taková malá oslava. Náš bývalý varhaník, Josef Dempír, se dožil požehnaných devadesátí let. Je člověk rozvážný, moudrý, spravedlivý, obránce práv církve. Myslím, že blahopřání k tomuto jubileu by měla slyšet většina farníků – k poučení a povzbuzení.

P. Josef Tajchl

Vážený pane inženýre!

Mám velkou radost, že si mohu dovolit i jménem farníků blahopřát vám k tak významnému životnímu jubileu. Vždyť kdo se může pochlubit devíti desítkami let? Jenom ten, komu to Pán Bůh dopřeje. V jednom přikázání Desatera je příslib dlouhého života za to, že budeme ctít svého otce.

Jestliže Bůh tolik oceňuje úctu k pozemskému otci, zda by tím více neodměnil toho, kdo uctíval zpěvem a hudbou Otce nebeského? Bylo to celých šedesát let. Kolik to bylo nedělí za ty roky! Přijížděl jste obětavě, bez nároku na odměnu, úplně zadarmo, a ještě jste doplácel na benzín. Když auto nemohlo, neváhal jste vstát ve tři hodiny ráno a cestovat vlakem.

Vzpomínám, jak jsem od svých patnácti let spolu s ostatními, P. Koníčkem, panem Radilem a dalšími, obdivovala váš zpěv. Varhanami jste doprovázel svůj mohutný, krásný bas, který se po tolik let nesl pod klenbou tohoto kostela. Rozeznával i naše duše chválou našeho Pána. Vaše velkopáteční „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ i „Dokonáno jest“ vhněla slzy do očí. Velikonoční Exsultet, to byla zase umocněná radost a nadšení. Na pašije jsme vzpomínali loni v květnu při slavnosti vám na poděkování.

Já bych dnes ráda vyzdvihla to, o čem se nemluvílo. A sice vaše hrdinství v době totality. Kolik morální síly a odvahy jste musel vynaložit, když jste celých čtyřicet let totality vykonával službu varhaníka. To si skutečně zaslouží obdiv. Měl jste své postavení, vědeckou práci, manželka byla učitelkou. Také dceři jste chtěl dopřát vysokoškolské vzdělání. Vaše působení bylo nebezpečné pro celou rodinu. Vydrželi jste. Nad tím člověk může jenom žasnout. Kolik lidí přestalo chodit do kostela, aby neměli problémy. Vy jste však musel být vynikajícím a nenahraditelným odporníkem pro Ústav nerostných surovin. Jinak by vám komunisti neprominuli každou neděli v kostele.

Ještě velmi ráda vzpomínám, kdy jste o Velikonocích učil P. Koníčka zpívat: „toto je den, který učinil Pán, jásejme a radujme se z něho!“ Radujme se tedy i my z vašeho významného dne.

Přejeme vám ještě hodně díly, tělesného i duševního zdraví, Boží ochranu a pozehnání. Děkujeme vám za všechno, ale i vaší manželce a dceři, které se o vás tak vzorně starají.

Gratulace byla přednesena jménem celé bykáňské farnosti.

VZPOMÍNKY NA OTCE JOSEFA

Poděkování

Děkuji vám všem, milí farníci, za to, jak úžasně jste se snažili, aby to naše společné poděkování Pánu Bohu za život Mons. Tajchla bylo důstojné.

Otec vás měl všechny rád a vy jste mu to láskou opláceli. Projevilo se to i na obrovském množství vašich výrobků na občerstvení, jste donesli, ale i při rozsáhlém úklidu na arciděkanství. Bylo skvělé, jak jste zareagovali na výzvu pana arciděkana Uhlíře. Právě jemu patří můj obrovský dík za to, že dal k dispozici prostory arciděkanství. A vůbec to celé byl jeho návrh. Bylo to setkání několika farností, které bylo jistě přínosem pro všechny.

Odevzdali jsme otce Josefa Pánu Bohu. Byl to člověk mimořádně laskavý, štědrý a vzhledem k jeho postavě až nepochopitelně citlivý. Vyznačoval se hlubokou vírou, která se projevovala velkou láskou k Bohu při slavení Eucharistie. Mši sva-

tou sloužil vždy se zvláštní úctou.

Poděkovali jsme Pánu Bohu také za to, že jsme se s otcem Tajchlem mohli v životě potkat. Bylo až udivující, jak jej měli rádi lékaři. Bylo jich za těch dvanáct let čím dál víc. Žasla jsem nad láskyplnou péčí paní doktorky Poklembové a hned po ní doktora Adámka. Provázeli otce Josefa až do posledního dne. Úplně mě ohromilo, že mu přišel zazpívat i doktor Budaj. Dlouhé roky jsme jej pro jeho nemoc neviděli, ale teď si řekl: vstanu a půjdu.

Otec vždycky litoval, že neumí zpívat, ale hudbu a zpěv o to více miloval. Děkuji vám věřícím z Učitelského smíšeného pěveckého sboru Tyl za to, jak krásně jste obohatili liturgii svým zpěvem. A to byly jen některé části z Kyptova Requiem. Možná, že ta úchvatná bohoslužba oslovila i nevěřící; a nemyslím jen zpěváky. Pan biskup Kajnek krátce po pohřbu slyšel hodnocení: byla to demonstrace víry.

Nejsilněji na mě působila kondolence, která začínala slovy: „Josef se objal s tím, kterému daroval celý svůj život.“ Co více mu můžeme přát?

Děkuji vám všem ještě jednou. Kéž vám Pán to, co jste pro P. Tajchla udělali, odplatí svou láskou. Možná už na přímluvu otce Josefa.

Jiřina Urbanová

Boží pošta

Čtvrteční odpoledne 27. března jsme navzdory pěknému počasí moc vesele neprožívali. Bylo spojeno s umíráním a smrtí našeho dobrého pana faráře Tajchla, kterého jsme si za léta jeho působení v Křeseticích velmi zamilovali. Můj smutek prohlubovala také skutečnost, že jsme se s otcem Josefem vlastně ani pořádně nerozloučili a nepoděkovali mu za všechno, co pro naši rodinu udělal. A bylo toho opravdu hodně! Večer, když jsme s manželem a dětmi hodnotili a odevzdávali uplynulý den, hodně jsme vzpomínali právě na pana faráře, na všechny bohoslužby a jiné milé chvíle, které jsme s ním strávili. Připomínali jsme si s vděčností také dny, kdy nám pokřtil naše holčičky Miriamku a Terezku. Když začal náš pětiletý Honzík v kostele ministrantovat, nechal pan farář ušít oběma ministrantům Honzíkům na míru jejich vlastní rochetky. To bylo radosti! Kdykoliv jsme přišli do kostela, srdečně se na nás od oltáře usmíval. Dokonce i řádění našich malých dětí v kostele vítal páter Josef s nadšením.

Vzpomínek na dobrého kněze byla vskutku celá hromada. Pojednou je přerušila Miriamka a poznamenala: „Mami, a proč nepošleme panu farářovi poštu?“ Dřív než jsem stačila vymyslet nějakou vhodnou odpověď, zareagovala Klárka: „Víš, Miri, když pan farář jednou umřel, tak už to prostě nejde.“ Na chvíli zavládl smutek a beznaděj. Co se dá dělat? Je prostě pozdě! Už se to nikdy nedozví! Klárka však brzy dodala: „Ale můžeme to všechno říct Pánu Ježíši a on to panu faráři určitě vyřídí.“

V tu chvíli se rozjasnily oči nás všech. Vždyť je to vlastně tak prosté! Začali jsme upřímně a nadšeně svěřovat Pánu Ježíši, aby pana faráře Tajchla moc pozdravoval a vyřídil mu, že ho máme moc a moc rádi a děkujeme mu za jeho krásné, láskyplné srdce, ve kterém je pro každého místa dost. Za každý jeho úsměv a povzbuzení. Za nádherná a neustále opakovaná slova ujištění, že jsme milovanými dětmi Božími. A právě tato jeho slova nás přiměla k tomu nejdůležitějšímu vzkazu. A sice, **že se těšíme, až se zase všichni setkáme. Jako jedna rodina. U společného milujícího nebeského Tatínka. Doma.**

Toho večera jsme usínali s krásným pocitem a jistotou, že to, co jsme nezvládli vyjádřit otci Josefovi za jeho života tady na zemi, mu bude nepochybně brzy vyřízeno. Nějak jsme nabyli přesvědčení, že „Boží pošta“ funguje dokonale.

Po některých lidech, kteří nás opustili, zbylo „nehmotné dědictví“ v podobě dobré rady do života, šikovného receptu nebo nějakého úsloví.

Po otci Tajchlovi mi zůstal vzácný dar. Když jsem slýchala, že nás Bůh miluje, bývalo to pro mě takové obecné, abstraktní. Jak si to mám přestavit?

Bůh nás miluje třeba tak, jako otec Tajchl. No, to je nádhera, tomu ruzumím, to mě naplňuje velkou radostí. Díky, otče Josefe!

Marie Otradovcová

Většina z nás máme ve svém životě víry nějaký příběh, který si chováme v srdci a soukromí a víme o něm jen my a Pán nad námi. O těchto prožitcích a zásadních křížovatkách života se těžko dělíme s jinými, protože jsou to momenty nepřenositelné a mnohdy slovy nesdělitelné. Někdy chybí porozumění ze strany druhých, jindy ochota naslouchat, správný čas či vhodný partner k hovoru. Doba nás akceleruje do zběsilého životního tempa, které je nepřitelem klidného zastavení a spočinutí v tichu vzpomínek. Najednou však přijde okamžik, který jako blesk z čistého nebe zastaví náš překotný chvat, a i když je třeba spojen se smrtí, je vlastně milostí, která nás donutí se zastavit. Zastavit se, přemýšlet a uvědomit si nekonečnost věků a Boží přítomnost v každém okamžiku. Pro mě to byla minulou nedělní chvíle, kdy jsem otevřel parte s černým křížem.

Zpráva o smrti P. Josefa Tajchla jistě všechny, kdo ho znali, zasáhla. Mě osobně o to více, že stál u samého počátku mé cesty ve víře. Ta zpráva spustila film vzpomínek.

Vrátil jsem se ze své první, tehdy ještě turistické cesty do Izraele a velmi intenzivně pociťoval, že se cosi zásadního v mém životě změnilo. S mou cestou se začal odvíjet sled událostí, zdánlivě náhodných a spolu nesouvisejících. Byl čtvrtek, sychravý, deštivý a chladný podzimní den na Svátek Posvěcení Lateránské baziliky. Nikdy předtím jsem na katolické bohoslužbě cíleně nebyl, ale ten večer mne cosi nepopsatelného a nutkavého dovedlo do klášterního kostela v Kutné Hoře. Otevřel jsem dveře a fascinovaně poslouchal vlídného starého muže v ornátu, který stál před oltářem. Byl to otec Josef Tajchl. To setkání bylo zásadní a dnes už vím, že nebylo náhodné. Uběhly čtyři zimní měsíce a já napsal otci Josefovi dopis se žádostí o schůzku. Neuměl jsem si představit jiného člověka než otce Josefa, se kterým bych mohl promluvit o věcech víry. P. Josef mne očekával a vlídně přijal. Vidím jako dnes, jak sedí v křesle pokoje svého domu a s přivřenými očima poslouchá můj příběh. Příběh pokřtěného, ale k víře nevedeného a nevzdělaného budoucího konvertity. Asi po půl hodině povídání otec Josef pojednou vstal, vztáhl nade mnou ruce a dal mi rozhřešení. Nepřišel jsem tehdy kvůli svátosti smíření a náš rozhovor jí rozhodně nebyl, ale ten moudrý muž mě na začátku mé cesty, aniž bych to tušil, smířil s Pánem Bohem a sejmul ze mne hříchy mého života.

O pár desítek minut později jsem se zmatkem v hlavě, ale s pokojem v srdci stál v postranní lodi Sv. Jakuba a přemýšlel, co se vlastně stalo. Došlo mi, že mi otec Josef pomohl podepsat pro mne novou, ale věčnou smlouvu.

Náhody neexistují, protože ve všem, jak praví žalmista „Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů.“ (Ž 8,4) To jen my nevidíme a nechápeme. Myslím, že otec Josef viděl a chápal víc než jiní.

Otče Josefe, děkuji. S úctou a v modlitbě za klid vaší duše vás

Ignác

Do Kutné Hory jsem se přistěhovala před lety a P. Tajchl byl prvním z lidí, se kterými jsem se seznámila. Po narození mé dcery v roce 2005 jsme se s dalšími maminkami setkávaly v kláštře u sester voršilek a on nám dělal duchovního vůdce. Měl hrozně rád děti a dokázal si s nimi hodiny hrát; byl jimi uchvácen, i když jsme na ně my, maminky, častokrát křičely. Viděl v nich tu krásnou, čistou duši. Ale P. Tajchla jsem nezažila jen jako skvělého člověka a kněze, který mi stále říkal, jak mě Bůh miluje, ale i jako pacienta. Hlavně v posledních letech, kdy se mu po zdravotní stránce moc nedařilo. I navzdory své těžké nemoci byl stále usměvavý, trpělivý pacient, nikdy si na nic nestěžoval, všechny bolesti a trápení snášel v tichosti a s pokorou, a i když mu bylo nejhůř, nemyslel na sebe, na svou bolest, ale na druhé lidi... V čekárně láskyplně mluvil s jinými pacienty a v ordinaci povzbuzoval mě, svou lékařku. Jak komické, spíše bych měla já povzbuzovat jeho... A při odchodu z ordinace nikdy nezapoměl říct, jak mě má moc rád.

Nebeský Otče, děkuji ti za tak úžasného člověka, jakým P. Tajchl byl. Děkuji ti, žeš mi ho poslal do cesty. Děkuji za jeho laskavé a milující srdce. Když on, tvé stvoření, tak nezištně miloval všechny lidi, jak nekonečná a milosrdná musí být tvá Láska k nám!

Magdaléna Vařková

O bezmocnosti všemohoucího Boha

promlouval otec Josef Tajchl na jedné duchovní obnově, která se konala v druhé polovině osmdesátých let v kostele sv. Jakuba v Kutné Hoře.

Nikdy předtím jsem na žádné duchovní obnově nebyla, byla to první přednáška tohoto druhu v mém životě a nikdy na ni nezapomenu. Ne proto, že byla první, ale protože otec Josef přibližoval Boha jako někoho, kdo čeká na naše přijetí, na náš souhlas, na přijetí jeho pozvání a na přijetí jeho Lásky. Teprve pak se stává Všemohoucím. A člověk se stává schopným milovat. Nikdo nepochybuje, že otec Josef byl plný lásky a Lásku nám zvěstoval na každém kroku. Díky za to.

Marie Macková

Díky

Rád bych chtěl vyjádřit alespoň několika větami upřímný dík P. Josefu Tajchlovi za jeho službu a životní příklad, lidský a kněžský. Jsem mu vděčný za mnohé osobně, byl krásnou inspirací celé naší rodině a myslím, že mnoho předal i v našem společenství v kostele v Gruntě.

Začal k nám pravidelně dojíždět a kněžsky sloužit v roce 2005 po jedné z mnoha zdravotních peripetií. Už předem vzkazoval, že se na nás velmi těší a bude k nám jezdit rád. A to potěší! Následně se nám věnoval celých šest let. Za toto období naše miniaturní společenství nesmírně pookřálo, na těle i na duchu. Tu a tam se objevil někdo častěji, někdo naprosto nový třeba jen občas. Nezapomenutelné byly půlnoční mše. Nepraktikující se ujišťovali, zda mše skutečně bude a jestli přijede zase ten kněz jako loni...

Byl mezi námi velmi rád. Vůbec mu nevadilo, že je ve vesnickém prostředí a že naše otázky jsou někdy žádné a jindy zmatené. Ostych, nedůvěra, zranění, předsudky, různost našich povah... To vše bylo možná tehdy nepatrně opracovááno Božím působením v jeho podání, díky jeho přesvědčivé a pravdivé službě. Pravda přece osvobozuje. Jeho pastýřské působení bylo vždy nesmírně obětavé, věrné, pokorné, trpělivé a tiché. Vyzařoval Boží dobrotu. O čem mluvil, o tom svým životem svědčil. Svým příkladem dokázal Kristovo evangelium rozeznět vždy nově, radostně a naděj-

ně. Ujišťoval, že Nebeský Otec je absolutně milující a odpouštějící. I když se pečlivě připravoval na každou promluvu, vyzbrojen písemnou přípravou, zněla Boží zvěst z jeho úst, řekl bych, snad někdy až moc jednoduše, nekomplikovaně, možná dětsky naivně, ale vždy zcela jednoznačně a hojivě: Bůh tě, Josefe, Luboši, Hynku ... miluje a už zdálky tě vyhlíží a má stále rozepjatou náruč, aby Tě k sobě přivinul. A ty se ničeho neboj, vstaň a běž k svému Otcí. To říkal a o tom svědčil během bohoslužby, ve svátosti smíření, když se v rozhovoru bavil s náhodným hostem kostela, přijel na návštěvu, porozhlédl se a zařizoval potřebné pro kostel, který už není „perspektivní“, přivezl dort a zašel do rodinného prostředí, které nechápe a nepodporí čerstvé křtěného... Svědčil a sloužil o Slově slovem i činem. Upřímně. Bez únavy. Díky! Příklady prostě táhnou.

Přejme si podobné opravdové pastýře, modleme se za stávající kněze, pomáhejme jim, ať je jejich kněžská práce skutečnou službou, pravdivou a příkladnou. Takové je potřebujeme, my i naše celé prostředí. Otče a bratře Josefe, pomáhejte nám v tom.

Hluboce se skláním a děkuji, že jsem vám mohl být nablízku. Díky za sebe, naši rodinu i za nás všechny z grunteckého kostela. Děkuji vám za váš příklad lásky a odevzdanosti Bohu a vůbec za všechno.

Lubomír Krátký

ROZHOVOR S VÁCLAVEM DAJBYCHEM

Jméno rodiny Dajbychů je v Kutné Hoře pojmem. Její členové jsou již po generace významnými kutnohorskými patrioty, kteří obtiskli svou stopu na řadě míst po celém městě. I proto je nám ctí, že můžeme v aktuálním zpravodaji přinést rozhovor s panem Václavem Dajbychem, který sice velkou část svého času tráví mimo Kutnou Horu, ale v duchu toto město (a ještě spíše jeho farnost) nikdy neopustil. Kromě toho, že je naším spoluobčanem, je také naším bratrem v Kristu. Často ho můžeme potkat na nedělní mši svaté v chrámu sv. Jakuba.

Pane Dajbychu, jaký je váš vztah ke Kutné Hoře? Jak je spojen se životem a činností vašich předků? Jak často se vy sám v Kutné Hoře pohybujete a co je vaší nejčastější motivací sem přijet?

Narodil jsem se sice v Bubenči, ale cítím se také jako Kutnohorák. Má první vzpomínka na Kutnou Horu je z mých čtyř let. Byl jsem zde s babičkou z matčiny strany a navštívili jsme hřbitov Na Náměti. Měli jsme tam pět náhrobků obehnaných masivním řetězem a na hrobě mého prapradědečka Anto-

nína Breüera stála socha anděla. Pozemek na část hřbitova věnovali Breüerovi a náhrobky tam měly být na věčné časy. Chodím se tam modlit i dnes, snad jejich kosti nevykopali. Cestou ze hřbitova jsme zazvonili na tetu Marii Breüerovou. Bydlela ještě ve svém Sankturingovském domě. Dále jsme šli do České ulice za tetou z otcovy strany, Slávou Dajbychovou.

První noc v Kutné Hoře jsem strávil na otcově zahradě ve stanu. Spalo se tam náramně. Ještě nebyla postavena silnice Na Valech, tak tam byl

úžasný klid. Měli jsme tam také pod starou hruškou lavičku. Byla již chudinka opravovaná, sto dvacet let stará, ale sedalo na ní šest generací Dajbychů. Když nám ji někdo před dvěma lety vyšpatnil, bylo mi, jako by mi utrhli kus srdce.

Prvního Dajbycha, Jana Jiřího, syna Filipa, sem zavál útěk před Napoleonem z Francie. Jsme zde tedy již sedm generací. A snad i pět příslušníků rodiny, kteří byli kutnohorskými starosty, na mě zanechalo kutnohorské stopy.

Rádi chodíme s manželkou na procházky jak v Kutné Hoře, tak do blízkého okolí. Mnohde narazíme na stopy předků, ať už jdeme do Breüerových sadů, které městu Breüerovi věnovali, prapraděd Anton zde měl ještě zelinářskou zahradu (čtyřicet let se tak sady nesměly jmenovat), nebo podél náhonu do Nového mlýna, kde byla Breüerovic kartounka. Když jdeme proti proudu Vrchlice k Velkému rybníku, mineme místo, kde měl Čeněk Dajbych výletní restauraci V Hutích.

Dozvěděla jsem se, že jste příslušníkem Suverénního řádu maltézských rytířů. Přiblížil byste nám toto společenství? A proč jste se vy sám rozhodl do řádu vstoupit?

Od mládí jsem rád chodil do kostela Panny Marie pod řetězem na konci mosta (jde o řádový kostel maltézských rytířů – pozn. red.) Když mne paní baronka Braunová seznámila s Frá Karlem Horkým, začal mne rád ještě více přitahovat. Později jsem byl představen tehdejšímu přestavenému Českého velkopřevorství knížeti velkopřevoru Karlu Paarovi a v únoru 2005 jsem podal žádost o přijetí. Po přípravné době mě pak v roce 2007 po složení slibu Jeho Výsost a Eminence Kníže Velmistr Frá Andrew Bertie připočítal jako magistrálního rytíře Suverénního vojenského hospitálního řádu sv. Jana v Jeruzalémě, na Rhodu a na Maltě – v starobylém Českém velkopřevorství. Heslo řádu *obrana víry a pomoc potřebným* po dobu trvání řádu nepozbylo aktuality. V loňském roce jsme oslavili za účasti Jeho Svatosti Benedikta XVI. výročí vydání buly *Pie postulatio voluntatis*, kterou adresoval papež Paschal II. 15. února 1113 zakladateli řádu Frá Gerardovi, jímž nejen schválil toto

nemocniční bratrstvo, ale zároveň je vložil pod ochranu Svatého stolce a zaručil právo svobodné volby jeho nástupců bez vměšování jakýchkoliv církevních či světských autorit.

Vaší další zajímavou aktivitou je členství ve Společnosti pro obnovu Mariánského sloupu v Praze. Jaké jsou podle vás hlavní argumenty pro znovuvztyčení sloupu?

Společnost pro obnovu Mariánského sloupu má již šestadvacetiletou historii. Já jsem do společnosti vstoupil rok po jejím založení. Za těch dvacet pět let došlo k velkému posunu v myšlení lidí a dnes již většina obyvatel ví, že sloup byl postaven jako dík za ubránění Prahy před dobýváním Švédy, kteří po dobytí hradu odvezli Rudolfské sbírky. Staré Město se ale zázračně ubránilo. Dnes jsme již s architekturou hotovi a schází jen pár základních kamenů, která darovávají města. Třeba se i Kutná Hora připojí. Ostatní je na úřednících, my můžeme začít sestavovat.

Mezi Kutnohorskými je také známo, že ve zdejší vile, která patří vaší rodině, se natáčí seriál České televize První republika. Sledujete ho? Co na něj říkáte?

Seriál sleduji. Zvědavost mi nedá jinak. Je to odpočinkový seriál a potěšilo mne, že si pan lokační z tolika možností vybral právě náš dům se zahradou v Kutné Hoře.

Na závěr bych ráda otevřela téma, které vlastně inspirovalo celý tento rozhovor, protože je vysoce aktuální. V průběhu letošního května bude vaší zásluhou vyzdobeno poslední doposud čiré okno jižní, tzv. minciřské kaple chrámu svatě Barbory. Co vás přivedlo k této iniciativě a kdy jste se pro ni vlastně rozhodl? Proč jste se rozhodl pro motiv sv. Anežky?

Často jsem myslel na to, že nejsme moc vděční za to, že nám sv. Anežka za pět pracovních dnů po svém svatořečení dopřála se svobodně nadechnout. Často chodívám do kláštera Křížovníků s červenou hvězdou a tam na chodbě mne zaujal obraz, který namaloval Emanuel Dítě. Zachycuje sv. Anežku ošetřující Lazara. A bylo jasno. Akademický malíř Tomáš Rafl se laskavě ujal realizace, a

jelikož jsem často vídal prázdné okno ve sv. Barboře vedle okna, které darovala teta Marie Breüerová, přiklonil jsem se k tomuto řešení.

Darováním vitráže do chrámu sv. Barbory tedy vlastně navazujete na donátorskou tradici svých předků. Která další okna kutnohorských chrámů vděčí za svou krásu vaší rodině?

Pokud je mi známo, tak Breüerovi darovali okna v lodi sv. Jakuba, okna v presbytáři sv. Jana Nepomuckého, Marie Breüerová pak věnovala jedno okno v presbytáři klášterního kostela na památku své matky a asi nejznámější okno je ve sv. Barboře, které darovala na památku svých rodičů.

*Děkuji za rozhovor.
Kateřina Grenarová*

Vitráž sv. Anežky bude představena v pátek 23. května. Více na str. 04.

PRVNÍ TRANSCENDENTNÍ (FEJETON)

Jistý známý (chápvavý ateista) se mě jednou zeptal, jestli jsem byl někdy v kostele nebo jinde vystaven nějaké transcendentní zkušenosti, a jestli ano, tak kdy a jaké a jaké to bylo. Vysvětlil jsem mu, že můj první transcendentní zážitek se odehrál, když mi bylo asi tak deset. Ministroval jsem a při pozdvihování bylo potřeba třikrát zazvonit. Když jsem cinknul těmi čtyřmi zvonky potřetí, vynaložil jsem větší úsilí, než bylo zapotřebí, a chladný rám těch zvonků se dotkl mého čela. Nikdo si ničeho nevšiml, neboť se všechno odehrálo běžně – i potom. Sám jsem to ale vyhodnotil jako fyzikálně velmi nepravděpodobné: máchnul jsem těmi zvonky tak, že mé čelo pocítilo chlad jejich kovu, ale jen chlad, nikoli náraz. Setkal jsem se s nimi v bodě jejich vratu, v mrtvém bodě jejich trajektorie. O milimetr míň – nic bych byl nepocítil, o milimetr víc – modřina. Zanechalo mě to v údivu a intenzivní vědomí nesamozřejmosti toho jevu interpretuji od té doby jako nejranější způsob transcendence.

Můj zmíněný známý, kterému můžeme říkat Jaromír (jmenuje se totiž Jaromír), byl mým líčením vzrušen a pravil, že se mu tím mnohé vysvětlilo. Vylíčil mi, jak se jednoho dne zřetězily jisté události, kterým byl přítomen.

Bylo to v sobotu týden před Velikonocemi, asi před pěti lety. Manželka byla v práci (zdravotní sestra) a Jaromír šel hrát odpoledne fotbal. O hlídání dvou dětí (Pavlík 7, Martin 9) bylo postaráno nedaleko hřiště. Pět minut před koncem přátelského utkání došlo k hlavičkovému souboji, při kterém Jaromír dostal ránu cizí hlavičkou do vlastní. Zbylých pět minut zápasu se po hřišti spíše procházel ve snaze rozkoukat levé oko a na míč příliš nereagoval.

Když dorazil s dětmi domů, chtěl se věnovat stručné opravě plotu. Bylo zapotřebí zatlouct pár hřebíků, ale nějak se celkově nedařilo, nebylo to ono; a asi při čtvrtém hřebíku se Jaromírovi stalo přibližně to, co mně kdysi s těmi zvonky: málem se uhodil kladívkem do hlavy, ale neuhodil se, jenom pocítil krátký, chladný, prchavý kontakt. Tehdy to pochopil jako signál, že ten den není vhodný pro zatloukání hřebíků. Měl ještě více věcí, které bylo záhodno učinit, ale jediné, čemu se rozhodl ten den věnovat, bylo hygienické ošetření spár mezi dlaždičkami v koupelně. Preventivně, proti plísní. Když byl zabrán do této práce, se starým kartáčkem na zuby v ruce nakloněn nad dlaždičkami, přišla domů manželka. Koupelna byla v přízemí a okno otevřené. Manželka se naklonila oknem do koupelny a řekla hlasitě: „kuku!“ Spíš to zazpívala, jako hodiny u babičky v Nebuželích, velká tercie. Jaromír se lekl, trhl sebou a praštil se hlavou o umyvadlo. Když jeho manželka pomalíčku otevřela dveře do koupelny, ležel na zemi v embryonální poloze, ale palec si necucal; hlavu držel v dlaních. Bylo zřejmé, že náraz přežil, ale že to muselo bolet.

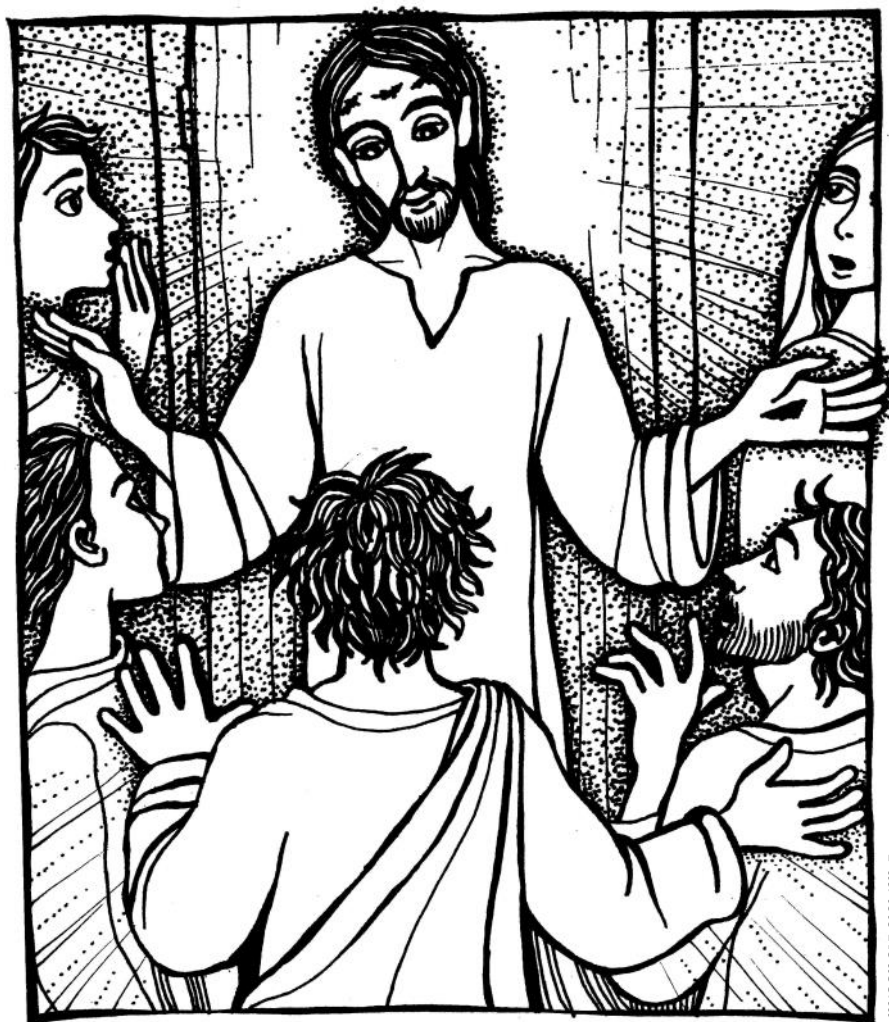
Pozřel prostředek proti bolesti; než zabral, krátce poklábosil s manželkou, a šel spát.

Do té doby, než jsme se o tom bavili, bral tu dávnou sobotu prostě jako den, který se nepovedl. Náš rozhovor nicméně pozměnil jeho náhled: i v jeho případě šlo o nesamozřejmé zřetězení fyzikálních jevů, připouštějících mnohotvárnou interpretaci.

Jaromír se žíví mimo jiné revizemi hromosvodů (což je, pravda, trochu paradoxní vzhledem k tomu, že pět a půl roku studoval na ČVUT slaboproud). V té souvislosti občas říká, že doufá, že se mu v hlavě nikdy nerozsvítí (je to vtipálek). Ale – kdo ví? Zatím je jen chápavý ateista.

Václav Schuster

OMALOVÁNKA

Patricie Koubská

POKOJ VÁM !!!

KALENDÁŘ AKCÍ

Po	14. 04.	Přednáška Tomáše Petráčka <i>Příčiny sekularizace v českých zemích</i> (17:00 – Městská knihovna Čáslav)
St	16. 04.	Kavárna s překvapením: film <i>Most</i> (19:00 – arciděkanství)
		Přehled velikonočních bohoslužeb najdete na str. 02.
So	19. 04.	Schůzka Slunečního kmene (9:00 – sedlecká katedrála)
So	19. 04.	Celonárodní čtení Bible (10:00 – 15:00 – před Hrádkem)
Ne	20. 04.	Družina Concordia barví vajíčka (17:00 – fara Sedlec)
St	23. 04.	Setkání seniorů (16:00 – arciděkanství)
Čt	24. 04.	Adorace (19:00 – kostel sv. Jakuba), dále každý týden
Pá	25. 04.	Setkání nad katechismem (19:30 – fara Sedlec)
Pá	25. 04.	Zahájení provozu IC u chrámu sv. Barbory
Pá	25. 04.	Večer mladých: pouť z Poděbrad do Libice n. C. (viz str. 09)
So	26. 04.	Svatovojtěšská pouť v Libici n. C., součást novény k 350. výročí naší diecéze. Mše svatá začne v 9:45.
So	26. 04.	Koncert Městské hudby F. Kmocha a USPS Tyl: <i>Missa Brevis</i> Jiřího Pavlici (19:00 – chrám sv. Barbory). Výtěžek bude věnován CMŠ sv. Jakuba.
Út	29. 04.	Adorace za diecézi (14:00 – 18:00 – kostel sv. Jakuba)
	29. – 30. 04.	Konference <i>350 let královéhr. diecéze</i> (Hradec Králové)
Čt	01. 05.	Pouť za rodiny a farní den v Sudějově (viz str. 04)
Pá	02. 05.	Příležitost ke svátosti smíření (17:00 – kostel sv. Jakuba)
So	03. 05.	Schůzky Slunečního kmene a družiny Concordia (9:00 – sedlecká katedrála), dále vždy po dvou týdnech
So	03. 05.	Setkání mládeže (19:00 – arciděkanství)
Ne	04. 05.	Pouť v Hraběšíně (10:30)
Ne	04. 05.	Mládežnická mše svatá (18:00 – kostel Matky Boží)
St	07. 05.	Biblická hodina (19:00 – církevní gymnázium)
	08. – 11. 05.	Farní pouť po rakouských kláštrech
	08. – 11. 05.	Výlet společenství starší mládeže na Slovensko (viz str. 09)
Pá	09. 05.	Setkání nad katechismem (19:30 – fara Sedlec)
Ne	11. 05.	Sbírka na kněžský seminář
Út	13. 05.	Modlitba matek (17:00 – arciděkanství)
St	14. 05.	Kavárna s překvapením (19:00 – arciděkanství)
St	14. 05.	Setkání seniorů (16:00 – arciděkanství)
Pá	16. 05.	Svátek sv. Jana Nepomuckého (mše svatá v 18:00 – kostel sv. Jana Nepomuckého)

Pá	16. 05.	Společenství nejmladší mládeže (18:00 – kostel sv. JN)
Pá	16. 05.	Koncert Městské hudby Fr. Kmocha v rámci oslav 100. výročí vysvěcení kostela na Gruntě (19:30 – Grunta) (viz str. 05)
So	17. 05.	Diecézní setkání dětí v Hradci Králové
So	17. 05.	Pouť v Bahně (18:00)
So	17. 05.	Setkání mládeže (19:00 – arciděkanství)
Ne	18. 05.	Pouť v Souňově (10:30)
St	21. 05.	Biblická hodina (19:00 – církevní gymnázium)
Pá	23. 05.	Odhalení a žehnání vitráže k počtě sv. Anežky (16:00 – chrám sv. Barbory) (viz str. 04)
Pá	23. 05.	Noc kostelů (viz str. 04)
So	24. 05.	Koncert KKO v rámci oslav 100. výročí vysvěcení kostela na Gruntě (17:00 – Grunta) (viz str. 05)
Ne	25. 05.	Slavnostní mše svatá s Mons. Josefem Kajnekem v rámci oslav 100. výročí vysvěcení kostela na Gruntě (11:00 – Grunta) (viz str. 05)
Ne	25. 05.	Přednáška Ondřeje Fischera <i>O povolání</i> (15:00 – aula CG)
Pá	30. 05.	Společenství nejmladší mládeže (18:00 – kostel sv. Jakuba)
Pá	30. 05.	Koncert KKO (19:00 – kostel Matky Boží Na Náměti)
So	31. 05.	Cyklopouť mládeže na Roztěž (viz str. 09)
Ne	01. 06.	Slavnost Nanebevstoupení Páně
Ne	01. 06.	První svatě přijímání (9:00 – kostel sv. Jakuba)
Ne	01. 06.	Mládežnická mše svatá (18:00 – kostel Matky Boží)
Út	03. 06.	Jednání PRF (po mši svatě na arciděkanství)
St	04. 06.	Biblická hodina (19:00 – církevní gymnázium)
Pá	06. 06.	Příležitost ke svátosti smíření (17:00 – kostel sv. Jakuba)
Pá	06. 06.	Setkání nad katechismem (19:30 – fara Sedlec)
So	07. 06.	Diecézní setkání seniorů v Hradci Králové (kontakt: Marie Cvešprová, tel: 739 156 358)
	07. – 14. 06.	Mezinárodní hudební festival (www.mfkh.cz)
Ne	08. 06.	Slavnost Sslání Ducha svatého
Út	10. 06.	Modlitba matek (17:00 – arciděkanství)
Pá	13. 06.	Společenství nejmladší mládeže (18:00 – kostel sv. Jakuba)
Ne	15. 06.	Sbírka na diecézní charitu
Ne	26. – 27. 07.	Oslava svátku sv. Jakuba

Uzávěrka dalšího čísla je 25. 05. 2014.

Vydáno:
Kontakt:

13. 04. 2014 pro vnitřní potřebu farností Kutná Hora, Bykář a Třebonín.
Římskokatolická farnost – arciděkanství Kutná Hora,
Jakubská 1, Kutná Hora, 284 01
Tel.: 327 512 115, www.khfarnost.cz

Redakce:

P. Jan Uhlíř, tel.: 777 339 233, e-mail: jan.uhlir@khfarnost.cz
Kateřina Grenarová, tel.: 739 036 987, e-mail: katerina.telecka@khfarnost.cz

